

Hana Repová

NESTRATĽ MAPU
K MÔJMU SRDCU

Hana Repová

NESTRATĚ MAPU
K MÔJMU SRDCU

Hana Repová

Nestrať mapu k môjmu srdcu

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN: 978-80-8252-024-1 pdf

Tebe...

Si meno a dvojmiestne číslo v mojej duši.

Si dobro, čo zostalo tu, každý tuší.

Také to každodenné, čo v tmách nám svieti,

ako keď tvoj úsmev a puk v sieti

tvorili ešte náš svet.

*Spomienka váži viac ako jazva na srdci
a raz príde čas, že zasa stretneme sa – všetci.*

Na šírej poľane slnkom zaliatej, smútok

a bolesť konečne odviatae.

Kapitola 1

Ben otvoril aplikáciu vo svojom mobile, ktorá mu každý deň prinášala nejakú osvedčenú múdrosť. Už to robil niekoľko týždňov, odkedy prehral stávkou so svojim kamarátom. Ten ho napriek tomu, že pracoval na výletnej lodi, denne kontroloval, či si plní svoju povinnosť a poctivo číta svoj horoskop. Vybral mu dokonca aj nejakú strelenú ezoterickú tetu, ktorá tie múdrosti každý deň písala.

Horoskop Ben: *Nepchajte nos do vecí, do ktorých vás nič nie je, lebo po ňom dostanete.*

Lorin sa pri nastupovaní do autobusu pošmykla na vrchnom schode a ako vždy, namiesto dopredu, ako sa v takýchto situáciách odporúčalo, preniesla celú svoju váhu dozadu. Presne tak, ako to niekoľko rokov robila pri výcviku lyžovania. Jej nešikovný manéver mal aj teraz rovnaký efekt ako pri lyžovaní. Spadla dozadu a zhodila zo schodíkov korpulentnú staršiu paniu, čo sa jej celý čas tlačila na chrbát, a dvoch ďalších cestujúcich za ňou. Po kolektívnom ospravedlnení si zahanbene sadla do posledného radu sedačiek autobusu a snažila sa vymazať zo svojho podvedomia poznámku jedného z pánov, že „s takou

vlečkou ťažko do kopca“. Svoje slová doplnil sprisahaneckým žmurknutím a veľavravným pohľadom na jej nadpriemerný zadok. Tento deň sa začínal fantasticky!

Dnes ju vstať, obliecť sa a vyraziť do práce stálo už neskutočné množstvo úsilia. Natiahla krk k svetelnej tabuli, či vôbec nastúpila do správneho autobusu, lebo odvčera nebola schopná jedinej jasnej myšlienky. Od chvíle, keď nečakane vstúpila do kancelárie svojho priateľa Tamona, ktorý bol súčasne aj jej kolegom, a pristihla ho s inou kolegyňou, rozopnutým zipsom na nohaviciach a s prekvapeným výrazom, sa prepadla do akejsi čiernej diery, z ktorej sa nedokázala vyhrabať. Dnes bol vďaka bohu piatok a ona si neustále opakovala, že musí zvládnuť len najbližších osem hodín. Potom sa vráti domov, zahrabe sa do svojej už trochu vyplázutej deky, a vyplače všetky slzy, ktoré teraz musela zdržiavať silou vôle.

Po tom, ako opustila výťah a vošla cez dvere z mliečneho skla do priestorov firmy, v ktorej pracovala, razom utíchol rozhovor kolegov postávajúcich na chodbe so šálkou kávy v ruke.

„Bré ráno,“ zašepkala priškrteným hlasom a zmizla so sklonenou hlavou a s horiacimi lícami vo svojej kancelárii. Ani schovaná za veľkými slnečnými okuliarmi nedokázala čeliť ich pohľadom. Tesne predtým, ako za sebou celkom zatvorila, zaškúlila k dverám Tamonovej kancelárie, ktorá jej včera obrátila život naruby. Dvere boli zatvorené a žalúzie na veľkom presklenom okne stiahnuté. Presne ako včera, keď tam po krátkom zaklopaní vpadla.

Celú noc sa pokúšala nemyslieť na to, či strávil noc „u nej“, alebo prespal v kancelárii. Do Lorinho bytu, do ktorého sa prisťahoval len pred štyrmi týždňami, sa v noci naisto nevrátil. Bolo to správne rozhodnutie, lebo si nebola istá, ako by sa ich stretnutie na domácej pôde skončilo. Jeden z nich dvoch by bol však určite skončil v nemocnici alebo na policajnej stanici. Po tom, ako ich včera pristihla in flagranti, schmatla svoju kabelku a zmizla. Kútikom oka zazrela, ako za ňou vybehol, snažiac sa vyslobodiť si košeľu zaseknutú v zipse nohavíc.

Lorin zmizla vo výfahu, no cez štrbinu zatvárajúcich sa dverí ešte videla, ako sa na ňom bavili kolegovia, stojaci pri nápojovom automate. Musel sa spamätať a pokúsil sa dobehnúť ju po schodoch, no mala asi prvýkrát v živote šťastie a okamžite jej zastavil taxík. Zazrela, ako sa za taxíkom rozbehol, ale inštruovala taxikára, aby v žiadnom prípade nezastavil. Ešte v taxíku vypla svoj mobil a doteraz ho nezapla.

Vyzliekla si plášť a želala si, aby mala po včerajšku odvahu postaviť sa svojim kolegom zoči-voči a ísť si do kuchynky po kávu. No nemala. Namiesto toho zapla počítač a pokúsila sa prihlásiť do systému, no ten jej niekoľkokrát za sebou oznámil, že použila nesprávne heslo. Vzápätí sa objavilo okienko, ktoré ju informovalo, že z bezpečnostných dôvodov sa systém zablokoval a opätovné prihlásenie môže skúsiť až o pätnásť minút.

Zničené si položila čelo na stôl a dúfala, že tá pulzujúca bolesť v jej hlave poľaví a reštartuje sa aj jej mozog. Dokelu, kedy naposledy menila to heslo? No akokoľvek sa namáhala, bola si istá, že kombinácia jej roku narodenia je správna.

Vtom jej po chrbte prešiel chlad, keď si uvedomila, že včera odišla bez toho, aby sa odhlásila, a dnes ráno bol jej počítač vypnutý. V brandži, v ktorej pracovala, bolo opustenie pracoviska bez odhlásenia zo systému niečo, za čo ju šéf mohol na fleku vyraziť.

Ozvalo sa krátke zaklopanie a skôr ako si stihla opäť nasadiť slnečné okuliare, vošiel jej kolega Ben. Alebo ako ho ostatné kolegyne od prvého dňa vo firme volali – ten s tými smutnými očami. Ale nakoniec, ako prirodzene asi bude vyzeráť v kancelárii s tmavými okuliarmi?

Ben mal len jeden výraz. Vždy kamennú tvár. Spomenula si, ako mu raz v jednej veľmi komickej situácii, keď sa všetci prehýbali od smiechu, trhlo kútikmi úst. To bolo všetko. Ešte nikdy ho nevidela usmiať sa a bolo v ňom niečo, čo ju nabádať mať sa na pozore. Jeho výraz ani teraz neprezradil, či si jej červené oči všimol. No musel by byť slepý, keby nie. Vystrela sa vo svojom ergonomickom kresle, lebo s týmto chlapom za tri mesiace, čo vo firme pracoval, prehodila asi päť slov. Všetky boli buď dobrý deň alebo dovidenia. A o nej sa rozhodne nedalo povedať, že by bola nespoločenský typ. Ben sa však jednoducho nebavil vo firme s nikým. Bol to samotár a čudák. Robil si svoju robotu – podľa toho, čo počula od šéfa, veľmi dobre –, ale o nič iné sa nestaral. Lorin bola v jeho prítomnosti celá nesvoja, hoci na to nemala nijaký očividný dôvod.

Krátko predtým, ako včera vošla do Tamonovej kancelárie, stála pred Benovými dverami, no neodvážila sa zaklopať a pýtať od neho peniaze na zbierku k okrúhlym narodeninám jed-

nej z kolegýň. A vtedy sa rozhodla, že najskôr vypýta peniaze od svojho priateľa, ktorý mal kanceláriu naproti Benovej. A to bola prvá prevrhnutá dominová kocka včerajšej katastrofy!

„Zdravím.“

Lorin kývla Benovi namiesto pozdravu.

„Toto je pre vás,“ položil jej na stôl lístok a otočil sa na odchod.

„Počkajte! Čo je to?“ Zdvihla zelený papierik, na ktorom bola zmes čísiel a písmen.

Ben už stál v otvorených dverách, ale pri jej slovách urobil znova krok späť do kancelárie a ticho za sebou zatvoril.

„No... včera, keď ste odišli, potreboval som sa dostať do databázy nálezov a nahodiť nové objekty. Ale nemohol som, lebo ste zostali prihlásená, a tým ste moje prihlásenie blokovali.“

Dočerta!

„Musel som rozlúsknuť vaše heslo. Fakt som nemal inú možnosť. Neviem, či ste si všimli, že včera bol posledný deň, kedy bolo vaše heslo platné.“

Áno, vedela o tom, ale ráno nemala čas to riešiť. Chcela sa o zmenu hesla postarať počas popoludnia. Raz za mesiac museli byť z bezpečnostných dôvodov všetky heslá obnovené, no jej to pripadalo zbytočné a zdĺhavé. Hlavne teraz, keď počula, že Ben jej heslo rozlúskol úplne jednoducho.

„Zmenil som ho, aby ste sa dnes dostali do systému. Keď sa prihlásite, okamžite ho znova zmeňte. Šéfovi som o tom nič nepovedal. Vaša vec, či mu to poviete.“

Už chápala.

Lmtnoasvr2019v! bolo napísané na lístku jej nové heslo.

„Čo to znamená?“

„Nič. Je to len kód.“

„Ja... ďakujem. Mrzí ma, že som vám spôsobila problémy. Budem vám vďačná, ak to zostane medzi nami. Šéf by asi nebol nadšený.“

„Včera sa tu už neukázal, takže nevie, že... nevie nič,“ s kývnutím opúšťal jej kanceláriu. „Ešte jedna vec... Alebo skôr rada. Je na vás, či ju prijmete. Skúste si vytvoriť heslo podľa môjho vzoru. Opakovaný štvorčíselný kód nie je dostatočne bezpečný. Hlavne vtedy, ak niekto používa svoj rok narodenia. Uhádol som to heslo na druhý pokus.“

Dvere sa za ním ticho zatvorili, ale ona na ne ešte stále zírala. Zvláštno. Dnes si s tým chlapom vymenila viac slov ako za celý čas, čo tu robil, dohromady. Žiadny z kolegov s ním však nemal užší kontakt. Všetci vedeli, že je zvláštny.

Hneď od začiatku si okolo seba postavil múr. Pamätala si celkom presne, ako mu Tamon v prvý deň povedal, že tu si všetci tykajú, a on sa naňho len tak čudne zahľadela a odvetil mu, že zostane pri vykaní. Všetkých svojím odmeraným prístupom šokoval a okamžite sa o ňom začali šíriť početné klebety. Nikto netušil, čo z nich je pravda. Vraj bol vo väzení, lebo zabil svoju manželku, keď ju pristihol s iným mužom, a potom sa sám pokúsil zastreliť, no to mu nevyšlo. Aspoň tak to niekto tvrdil recepcnej, načo iný kolega potvrdil, že pri prezliekaní sa do terénu videl, že Ben má jazvu pod kľúčnou kosťou. Rozhodne mohla byť z nepodareného pokusu zasadiť si smrteľnú ranu.

Lorin bola fascinovaná, akou rýchlosťou sa o ňom začali šíriť reči. A každý raz, keď jej o ňom niekto niečo rozprával, nejakú zaručene pravdivú informáciu, bolo v príbehu pridaných zopár detailov. Jeho manželka to s tým druhým chlapom robila v ich manželskej posteli, tomu chlapovi Ben vpálil guľku rovno medzi oči a ju potom zaškrtil pančuchou...

Dosť pochybovala, že to všetko bola pravda. K jeho osobnému spisu sa síce okrem šéfa nikto nedostal, ale Lorin vedela, že jej šéf by človeka s takou minulosťou nikdy nezamestnal. Keď namietala, že by v ich brandži ani robiť nemohol, nie s ich bezpečnostnými previerkami, nie so záznamom v registri trestov, jeden z kolegov sa len rozosmial a tváril sa, akoby bola totálny idiot. Vraj ak má človek peniaze a posunie ich správnym ľuďom, dajú sa sfalšovať všetky papiere. Lorin na to už nič neodvetila. Považovala za zbytočné hádať sa s nimi. Naďalej však neverila, že by bolo pre Bena s takou minulosťou možné zamestnať sa vo firme, kde okrem iného zneškodňovali výbušné predmety. Kolega, ktorý sa s ňou o tom hádal, bol len taký kvalifikovanejší odpaľovač ohňostrojov, a vedel o tom... nič!

Musela to heslo zadať trikrát, pokým sa jej podarilo úspešne prihlásiť. Jej nervy dnes neboli z ocele ako zvyčajne, keď pripravovala pre chlapov nejaký zásah, ale zo želatíny. Mohla za to aj jej matka, ktorej meno neprestajne svietilo na vyzváňajúcom mobile, akoby vycítila, že práve teraz Lorin potrebuje pokoj. Ale dnes na ňu naozaj nemala nervy, a tak sa pokúsila ju ignorovať. No namiesto pokoja jej prichádzali správy v niekoľkokomínútovom intervale.

Zlatko, našla som pre teba skvelý víkendový seminár o zdravej výžive.

....

Lorin, už som ta prihlásila, dám ti poslať šek, všetko som vybavila, už ho musíš len uhradiť. Verím, že za sto eur je to skvelá investícia do tvojej budúcnosti.

...

Lorin v duchu zaúpela! Neplánovaných sto eur by v jej napätom finančnom rozpočte vypálilo poriadnu dieru.

...

Tak mi to už konečne zdvihni! Nemám na teba čas celý deň.

...

Na displeji sa znovu objavilo meno jej matky. Aktivovala tichý režim a čakala, pokým Elvíra pochopí, že jej vyvolávanie a správy sú úplne zbytočné. Nutne potrebovala pauzu. Za normálnych okolností by teraz stála s kolegyňami v kuchynke, pila kávu a chvíľu klebetila, no dnes sa rozhodla, že zo svojej kancelárie nevytiahne nos. Posledné, čo potrebovala, bolo teraz stretnúť Tamona. Nebola si totiž istá, či by neukradla zo skladu nejakú súčasť ohňostrojev, nestrčila mu ju za trenírky a neodpálila!

Znova vzdychla a pozrela na hodinky. Minúty sa dnes vliekli neuveriteľne pomaly a fajront bol stále v nedohľadne. Otvorila teda maily a odpovedala na zopár z nich, keď ju vyrušilo zvonenie pracovného telefónu.

„Lorin, príď ku mne!“ šéf zložil, skôr ako stihla odpovedať.
Doprčic!

Tak s tým zahrabaním sa vo svojej kancelárii to dnes nevyjde. Ale čo iné mohla čakať, ak jednoducho zmizla z firmy a nechala všetko tak? Jej šéf bol síce férový chlap, no toto jej iste dá vyžrať. Vďaka bohu, že mu aspoň Ben nepovedal, že zostala prihlásená v systéme, keď odišla.

Zrazu zastala uprostred pohybu. Až teraz jej došlo, že Ben vie, čo sa včera stalo. Samozrejme, že to vie! Jeho kancelária bola oproti Tamonovej.

Dokelu! Dnes jej to fakt vôbec nemyslelo.

Nech už je popoludnie a ona môže konečne vypadnúť!

Vytiahla z kabelky malé zrkadielko a pokúsila sa ešte trochu upraviť, no vedela, že so svojimi červenými očami toho veľa nenarobí. Každý, kto ju dnes videl, musel ihneď pochopiť, že celú noc preplakala. Odhodlane vyšla na chodbu.

Jej kolegovia zbadali, že opúšťa kanceláriu, a salva smiechu z kuchynky okamžite zmĺkla. Vedeli to! Všetci. Bojovne zdvihla bradu a rozhodla sa tváriť, že jej je úplne jedno, ako sa na jej účet baví celá firma. Aspoň trošku jej odľahlo, keď videla, že medzi ľuďmi v kuchynke nebol ani Tamon, ani jeho milenka.

Po opatrnom zaklopaní vošla do kancelárie svojho šéfa.

„Poď, mám dnes toho toľko, že neviem, kde mi hlava stojí. Potrebujem aspoň časť papierovačiek hodiť na tvoje plecia,“ privítal ju šéf vo dverách a hrabal sa v papieroch pred sebou.

„Ja... Myslela som si, že so mnou chcete hovoriť o tom, prečo som včera jednoducho odišla.“

Dokelu, práve som sama sebe zavarila! Lorin, tebe už vážne mäkne mozog!

Jej šéf si s mávnutím ruky zložil okuliare a počúchal si hustú šedivú bradu.

„Včera bolo včera, Lorin. Budeme sa sústrediť na dnes.“

Takúto odpoveď naozaj nečakala. Takže to vedel aj on. Nebol tu, ale tým, že sa nepýtal na nijaké detaily, jasne signalizoval, že vie, čo sa včera stalo.

„Ďakujem. Ja si ten čas nadrobím,“ hlesla.

Jej šéf znova mávol rukou a posunul k nej nejaké papiere.

„Postaraj sa, prosím ťa, o toto,“ začal pred ňou rozkladať listy papiera. „Tejto firme musíš ešte dnes odpovedať. Potrebujem viac informácií o tom objekte. Pošli im formulár päťdesiatdvojku, nech ho vyplnia a pošlú, potom uvidíme. A túto cenovú ponuku neakceptujeme. Nech pošlú niečo lepšie, alebo nech idú do čerta,“ podal jej ďalší list. „V podkladoch ešte stále nemáme nijaké núdzové kontakty na Benovu rodinu. Daj mu ich vyplniť, lebo inak ho o pár dní nemôžem poslať do terénu. Vyprší nám lehota dodania údajov. Pritlač naňho, nech sa o to postará.“

No skvelé! Ben jej včera zachránil zadok – a v jej prípade teda rozhodne bolo čo zachraňovať –, a ona má teraz na neho pritlačiť! Skvelý deň!

„A toto musí ísť ešte dnes k personalistke,“ s tými slovami jej podal ďalšie dva listy papiera.

Zalapala po dychu, keď uvidela okamžitú výpoveď pre Tamona aj jeho včerajšiu milenkku.

„Výpoveď? Prečo?“

„Lebo som sa tak rozhodol! On bol ešte v skúšobnej lehote

a jej som odporučil, aby odišla sama. V tom prípade jej napíšem dobré odporúčanie. Neváhala ani minútu.“

Lorin v sebe cítila obrovský zmätok. Do konca Tamonovej skúšobnej lehoty zostávali len dva dni. Vedela to celkom presne, lebo šéf mu pred mesiacom povedal, že jeho vyhliadky sú vcelku dobré. Práve preto musel odísť z bytovne, kde býval. Nárok na lacné bývanie tam mal len pokiaľ bol nezamestnaný alebo v skúšobnej lehote.

No nájsť niečo rovnako blízko v centre mesta za rozumnú cenu bolo teraz obzvlášť ťažké. Do Frankfurtu sa po brexite sťahovalo množstvo firiem z Anglicka, a tak sa už zlá situácia s bytmi ešte zhoršila.

Aj preto sa nad ním Lorin zľutovala a ponúkla mu, aby sa nasťahoval k nej. Byt, ktorý jej darovala stará mama, mal takmer sto štvorcových metrov a krásny výhľad na rieku Mohan a park na jej brehu. Najskôr mu ho ponúkla ako spolubývajúcemu, no ich vzťah sa v priebehu niekoľkých dní nečakane prehĺbil.

Teraz neveriaco potriasla hlavou nad tým, ako ľahkovážne zahнала svoje pochybnosti o tom, či to bolo správne rozhodnutie. Od začiatku predsa cítila, že to nie je muž jej snov. Lenže jej osamelosť a túžba po nehe a blízkosti niekoho iného zvíťazili nad jej zdravým rozumom, a ona sa dala opantať jeho peknými rečami. A teraz?

Zostalo jej len pošramotené ego a oči pre plač.

Nevedela, či ju väčšmi bolela jeho zrada, alebo to, ako ju zahanbil pred celou firmou. Nikdy by však nebola verila, že ho šéf vyhodí. Pravdupovediac, ešte stále tomu nemohla uveriť,

a priamo sa ho na to spýtať nedokázala. Aký iný dôvod však mohol mať na to, že vyhodil práve Tamona a tú štetku, čo mu liezla do nohavíc?

Lorin pracovala v tejto firme už tri roky a bola si istá, že šéf ju má istým spôsobom tak nejako otcovsky rád, ale to, čo pre ňu práve urobil, jej vohnalo slzy do očí.

Kapitola 2

Vrátila sa do svojej kancelárie a rozložila listy papiera na stole. Podklady k personálnej zanesie až počas jej obednej prestávky. Položí ich do priehradky, kde jej dávali poštu, a bude sa tváriť, že ju just v tomto momente nezastihla, lebo jej bolo strašne trápne prísť tam s Tamonovou výpoveďou. Nepochybovala, že chýry o tom, čo sa včera stalo, medzitým dorazili aj k nej. Hlavou jej preblesla spomienka, ako jej pred niekoľkými dňami v bufete šepkala, že tvoria s Tamonom pekný pár.

A potom ďalšia o tom, ako Lorin vehementne diskutovala s Tamonom, či sa k svojmu vzťahu priznajú verejne. Prosila ho, aby fakt, že sú spolu, zatiaľ v práci nezverejňovali. Bolo to čerstvé a vzťahy na pracovisku nikdy nepriniesli nič dobré. Chcela, aby počkali, ako sa to medzi nimi vyvinie... ale Tamon jej názor nezdieľal a ešte v ten deň jej prišli kolegyne z jeho tímu so sprisahaneckým žmurknutím pográtulovať, že ulovila takého chlapa. Tamonovi bolo jedno, o čo ho prosila. Rozhodol sa po svojom.

Zložila si tvár do dlaní, aby aspoň na moment zahnila obrazy včerajška, čo sa jej premietali v predstavách: Tamonov vydesený pohľad a jednoznačná póza, v ktorej sa nachádzal.

Potriasla hlavou a odplašila myšlienku, že by možno mala

šéfovi povedať, aby ho nevyhadzoval. Po prvé vedela, že ak sa šéf raz pre niečo rozhodne, tak je to nezvratné. Za tri roky, čo tu pracovala, ešte nezažila, že by zmenil svoje rozhodnutie. Niekedy ich schvaľovala, inokedy nie, no ak sa raz zaťal, nič alebo nik ho nedokázal presvedčiť. A po druhé, nedokázala by po tom, čo sa stalo, Tamona stretávať deň čo deň. Musieť s ním komunikovať o termínoch, o výstroji, o klientoch a tváriť sa, že je všetko v poriadku. Taká veľkokryšá jednoducho nebola.

Trápil ju smäd, a tak jej nezostalo nič iné, ako si ísť do chladničky po fľašu minerálky. Prejsť popri kolegoch so zdvihnutou bradou a tváriť sa, že sa jej tá včerajšia pohroma vôbec nedotkla, ju stálo neskutočne veľa síl. Hoci slúbila šéfovi, že si včerajšok nadrobí, zmizla z kancelárie dve minúty po skončení pracovného času. Celé popoludnie myslela iba na to, že už chce byť doma s pohárom vína a obrovskou orieškovou čokoládou. A zaumienila si, že si po príchode domov okamžite otvorí poriadne drahú fľašu bieleho, čo Tamon kúpil pred niekoľkými týždňami. Keď namietala, že to bolo za jej peniaze, presviedčal ju, že víno je skvelá investícia a o pár rokov na ňom zarobí hotový majetok. Básnil o tom, aký to bol skvelý ročník a aké mal šťastie, že ho získal len za pár stoviek eur. *Jej pár stoviek eur!* doplnila ho v duchu. No dnes jej bolo všetko jedno. Nutne sa potrebovala reštartovať a nič jej v tom nemohlo pomôcť viac ako kvalitné víno.

Ako prvé ju zarazilo, že dvere jej bytu neboli zamknuté. Bola si istá, že ráno zamykala. Po tom, ako vošla, neveriaco zízala na Tamonove kľúče na komode a takmer prázdny byt. V pr-

vom momente jej napadlo, že ju vykradli, no potom ju zastihla bolestivá pravda. To bol on!

Vyzula sa a s lodičkami v rukách neveriacky chodila z jednej miestnosti do druhej a sledovala, čo všetko zmizlo. Nový televízor, kreslo, komoda z obývačky, stolík z chodby... Dokonca zmizol aj jej drahý automat na kávu, s kúpou ktorého tak dlho váhala. Hodila lodičky na zem, nehľadiac na to, že ich opätky zrejme poškodia parkety, a rozbehla sa do spálne. Vyhádzala zo zásuvky všetku spodnú bielizeň a s úľavou vytiahla kazuetu so šperkami starej mamy. Boli to príliš masívne starodávne kúsiky, ktoré neboli určené na bežné nosenie, a tak o nich Tamon našťastie nevedel. Možno by za ne dostal tisícku, ale pre ňu mali nevyčísliteľnú emocionálnu hodnotu. Ak by boli zmizli, nedokázala by sa starej mame ukázať na oči.

Uľahčene sa spustila na zem a rozhliadala sa okolo seba. Zmizol aj stojan s vínom, ktoré kúpil. Všade vládol neporiadok, ktorý spôsobil, keď balil svoje veci. Teda nie svoje. Boli to všetko jej veci! Jeho majetok sa pri príchode zmestil do jedného kufra. Dnes potreboval na vysťahovanie minimálne dodávku. Nemohla uveriť tomu, že mu dôverovala. Nedalo sa povedať, že by bola doňho bláznivo zamilovaná, a okrem toho sa jej stále v hlave ozýval akýsi varovný hlas, ale mala ho svojím spôsobom rada. Ako dnes zistila, nie jeho, ale len svoju predstavu o ňom, lebo tohto by Tamon, za akého ho považovala, nebol schopný.

Potriasla hlavou, keď si spomenula na to, ako po odchode kamarátky Kiky, s ktorou v tomto byte pôvodne bývala, od-